

dat indicațiile necesare. Am făcut și un plan.

- Vei merge și vei întreba același lucru. „Sunt ateu, îi vei spune, și vreau să cred. Vreau o dovadă a existenței lui Dumnezeu”.

- Mă tem... mi-e rușine.

- De ce te rușinezi și te temi de un Sfânt și nu te rușinezi și te temi de mine? I-am întrebat. Mergi pur și simplu și ceri același lucru.

Peste câteva zile a mers și l-a găsit pe pustnic discutând cu un tânăr în curtea sa. De partea cealaltă așteptau alți patru, așezați pe niște buturugi. Printre ei și-a găsit și Gavriil un loc. Nu au trecut mai mult de zece minute și convorbirea cu acel Stareț a luat sfârșit.

- Ce faceți, măi copii? a întrebat Starețul. Ați luat un lukum? Ați băut apă?

- Mulțumim, Gheronda, au răspuns aceia cu o politețe lumească.

- Hai, vino aici! i-a spus adresându-se lui Gavriil. Voi aduce eu apa, ia tu cutia cu lukumi și vino mai aproape să-ți spun o taină: Este bine să fie cineva ateu, dar să aibă nume de înger și să fie

ateu?! Aceasta este prima dată când aud așa ceva...

Puțin a lipsit ca prietenul meu să facă o comoție cerebrală din pricina șocului pe care l-a avut. De unde știa numele lui? Cine îi descoperise problema lui? Și în sfârșit, ce voia să spună Starețul?

„La întrebarea aceasta am simțit imediat ca o răsuflare, ca o adiere... Iar inima mi s-a umplut de credință. Lumea mea lăuntrică începea să învieze. Nedumeririle se dezlegau fără vreun efort intelectual, fără vreo discuție, fără vreun răspuns limpede. S-au surpat în lăuntrul meu toate întrebările dacă... de ce?, nu cumva? și a rămas doar Cum? și Ce? de atunci încolo.

Tot ce nu mi-a dat cugetarea erudiților mi-a dăruit aluzia politicoasă a unui Sfânt, care făcuse doar patru clase. Sfinții au mult discernământ. Îți fac operația fără anestezie și totuși nu te doare. Îți fac transplant, fără să te taie. Te urcă pe culmi inaccesibile, fără criteriile logicii lumesti. Îți sădesc credința în inimă, fără să-ți obosească mintea.

Sursa: www.marturieathonita.ro

PROGRAMUL LITURGIC

- **Luni:** 1 februarie / 18:00 – **Vecernia și Litia**
- **Marti:** 2 februarie / 08:30 – **Utrenia și Sfânta Liturghie**
→ *Întâmpinarea Domnului*
- **Vineri:** 5 februarie / 18:00 – **Paraclisul Maicii Domnului**
- **Sâmbătă:** 6 februarie / 18:00 – **Vecernia și Litia**
- **Duminică:** 7 februarie / 08:30 – **Utrenia și Sfânta Liturghie**
→ *Duminica a 16-a după Rusalii (Pilda talanților)*

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

Pentru buletinul online abonarea se face pe site: www.sfantul-ilie.ro

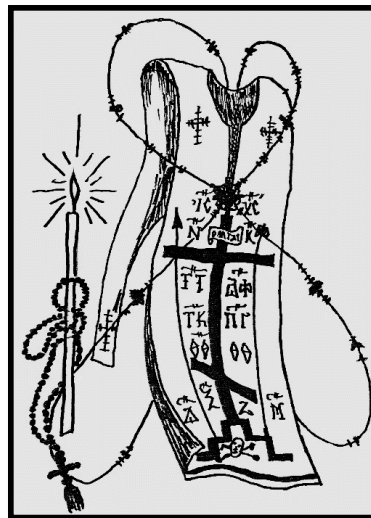
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

Un popor atât prețuiește cât a înțeles din Evanghelie.

(Simion Mehedinți)

Nr. 151 / 31 ianuarie 2016

SFÂNTUL IERARH NECTARIE DE EGHINA

DE CE SE SCHIMBĂ NUMELE CUIVA ATUNCI CÂND DEVINE MONAH?

S-a păstrat obiceiul ca preacuvioșii monahi, care făgăduiesc să trăiască o viață virtuoasă, să își schimbe numele

atunci când intră în monahism. Aceasta se face din două motive foarte însemnate. Primul este lepădarea totală a vieții precedente și permanenta amintire a acestei schimbări, și al doilea, ca să avem drept pildă în viața noastră pe Sfântul al cărui nume l-am primit. Schimbarea numelui ne ajută să ne uităm trecutul și neîncetat ne amintește de schimbarea care s-a petrecut cu noi și de obligațiile pe care ni le-am asumat și pe care suntem datori să le împlinim cu multă dragoste și râvnă.

Numele este atât de strâns legat de persoană, încât nu îl putem separa de aceasta. De aceea și pomenirea numelui aduce în minte persoana, iar referirea la persoană nu se poate face în afara numelui. Câtă vreme avem vechiul nume există nedezipită amintirea omului vechi și, dimpotrivă, atunci când auzim noul nume avem în minte pe omul cel nou.

S-a păstrat, așadar, obiceiul de a se schimba numele pentru puterea morală pe care o are această

schimbare. Schimbarea însă își pierde puterea atunci când voința noastră este trândavă în a săvârși și a pune în lucrare făgăduințele date, pe care i le amintește omului noul nume primit. Asta se petrece pentru că omul vechi trăiește în noi și îl iubim mai mult pe acesta, de aceea și suntem nepăsători față de aducerile-aminte pe care le primim atunci când suntem strigați după noul nume. Nepăsarea aceasta față de îndatoririle, pe care li le aduce aminte monahilor numele cel nou, dă mărturie de existența unui alt rău, și anume abaterea de la glasul conștiinței. Pentru că la fiecare abatere de la îndatoririle noii vieți, de care aduce aminte noul nume, conștiința se ridică și protestează, dar ea nu este ascultată, pentru că stăpânirea o are omul cel vechi, care disprețuiește demnitățile omului nou, ce se exprimă prin glasul conștiinței. Disprețuirea aceasta ajunge până într-acolo, încât să dezaprobe glasul conștiinței, zicându-și că aceasta pretinde lucruri absurde și fără sens și în cele din urmă o obligă la tăcere. Aceasta este împietrirea conștiinței. Monahul care disprețuiește glasul ce-i amintește de ținerea îndatoririlor sale, acela suferă de aceeași boala cu oamenii care și-au împietrit conștiința. Și vai de aceștia! Acesta va fi osândit, pentru că nu a trăit după Dumnezeu și și-a pus sinele și propria-i părere mai presus de cunoașterea cea primită de la Cuviosii Părinți. Și pentru că nu a adus jertfa cea bună.

Și frații Cain și Abel au adus jertfe lui Dumnezeu, dar Cain nu a adus bună jertfă lui Dumnezeu și aceasta nu a fost

primită de Dumnezeu. A adus și Ozia tămâiere lui Dumnezeu în cădelniță de aur, dar a fost osândit, pentru că nu a adus bună ofrandă. Și Saul i-a adus lui Dumnezeu jertfe, dar a fost și el osândit și respins de Dumnezeu, el și casa lui, pentru că nu a adus bună jertfă. Aduceau și iudeii jertfe, dar Dumnezeu nu le primea și spunea: „le urăște sufletul Meu”, așa încât nu este de ajuns, pentru a bineplăcea cineva lui Dumnezeu, să ofere doar jertfe, daruri și rugăciuni, ci trebuie să aducă o bună jertfă, adică să aibă simțământul nedeșăvârșirii și al nevredniciei sale. Dar, pentru a avea întru sine o asemenea simțire, se cere o desăvârșită lepădare de sine și supunere față de poruncile lui Dumnezeu, smerenie și neîncetată lucrare duhovnicească.

Dacă, așadar, numai în felul acesta oferim lui Dumnezeu jertfe vrednice, dacă prima și cea mai mare jertfă este să îi oferim inima noastră, atunci cum vor fi bineprimite de Dumnezeu jertfa și ofranda noastră, când noi nu suntem în stare să îi aducem jertfă bineplăcută, nici cele oferite nu sunt ofrandă vrednică de Dumnezeu? De aceea să nu ne culcăm pe-o ureche cu rugăciunile și ofrandele pe care le aducem, dacă mai înainte nu ne-am îngrijit cu multă osteneală să ne facem pe noi înșine credincioși vrednici și jertfele noastre să fie bineprimite la Dumnezeu. De aceea se află în mare înșelare oamenii care cred că orice slujbă și orice jertfă sunt bineprimite la Dumnezeu.

Închinare bineplăcută și jertfă bineprimită la Dumnezeu este „duhul

umilit și inima înfrântă”, iar nu duhul semeț și arogant și inima neînduplecată și pătimasă.

La acestea, așadar, țintește schimbarea numelui, potrivit primului motiv. Iar potrivit celui de-al doilea, urmărește ca îndatorirea să aibă ca pildă a virtuții și a desăvârșirii viața și petrecerea Sfântului al cărui nume îl purtăm, și în toată viața noastră să ne luptăm, ca să devenim desăvârșiți, urmând pilda acestuia. Pilda de virtute a Sfântului îl întărește foarte mult pe cel care se luptă. De la Sfânt învață să se smerească, chiar dacă ar proveni dintr-o familie împărătească, învață să îndure, chiar dacă suferințele ar fi de nesuferit, învață să iubească și pe aceia care îl urăsc, învață să cinstească și pe aceia care îl ocărăsc, învață să trăiască pentru frați și să moară pentru legea lui Dumnezeu și a dumnezeielștilor lui porunci, învață să iubească locul cel din urmă și se bucură atunci când nu este băgat în seamă. Și ce nu învață? Dacă aș număra una câte una cele pe care le învățăm din pilda sfinților, nu ne va ajunge nici timpul, nici hârtia ca să le spun pe toate.

Sursa: www.pemptousia.ro

**MITROPOLITUL NICOLAE
DE MESOGHEIA ȘI LAVREOTIKIS**

STUDENTUL ATEU

În urmă cu câțiva ani s-a apropiat de mine un tânăr student. Cu multă șovăială, dar și cu tensiunea lăuntrică a unui căutător plin de pretenții, mi-a

declarat că este un ateu, care însă și-ar dori să creadă, dar nu putea. De ani de zile se străduia și căuta, dar fără nici un rezultat. A discutat cu profesori și oameni erudiți, dar nu i-a fost satisfăcută setea lui după ceva serios. A auzit despre mine și a hotărât să-și împartă cu mine nevoia lui existențială. Mi-a cerut o dovadă științifică a existenței lui Dumnezeu.

- Știi integrale sau ecuații diferențiale? l-am întrebat.

- Din nefericire, nu. Sunt adept al filosofiei.

- Păcat! Deoarece știam o astfel de dovadă, i-am spus eu în glumă.

S-a simțit încurcat și pentru puțin a tăcut.

- Ascultă, îi spun. Iartă-mă că te-am necăjit puțin, dar Dumnezeu nu este nici ecuație, nici dovadă matematică. Dacă ar fi fost așa ceva, atunci toți cei erudiți ar fi crezut în El. Să știi că altfel Se cunoaște Dumnezeu. Ai mers vreodată în Sfântul Munte? Ai întâlnit vreodată vreun pustnic?

- Nu, părinte. Dar mă gândesc să merg... am auzit atât de multe. Dacă îmi spuneți, pot să merg și mâine. Cunoașteți acolo vreun om erudit, pe care aș putea să-l întâlnesc?

- Ce preferi? Un erudit care poate să te amețească sau un Sfânt care te poate trezi?

- Prefer un erudit, căci de Sfinți mă tem.

- Credința este o chestiune a inimii. Ia încearcă cu un Sfânt. Cum te numești?

- Gavriil, îmi răspunse el.

L-am trimis la un pustnic (este vorba de însuși Cuviosul Paisie Aghioritul). I-am descris cum să ajungă acolo și i-am